

OASPEȚII PRIMĂVERII

În fund, pe cer albastru, în zarea depărtată,
La răsărit, sub soare, un negru punct s-arată!
E cocostârcul tainic în lume călător,
Al primăverii duce iubit prevestitor.

El vine, se înalță, în cercuri line zboară
Și, rapide ca gândul, la cuibu-i se coboară;
Iar copilașii veseli, cu peptul dezgolit,
Alargă, sar în cale-i și-i zic: „Bine-ai sosit!”

În aer ciocârliă, pe casă rândunele,
Pe crengile pădurii un roi de păsărele
Cu-o lungă ciripire la soare se-ncălzesc
Și pe deasupra bălții nagății se-rtătesc.

Ah! iată primăvara cu sânii de verdeață!
În lume-i veselie, amor, sperare, viață,
Și cerul și pământul preschimbată străuți
Prin raze aurie și vesele cântări!

DIMINEAȚA

Zori de ziua se revarsă peste vesela natură,
Prevestind un soare dulce cu lumină și căldură,
În curând și el apare pe-orizontul auriu,
Sorbînd roua dimineții de pe câmpul înverzit.

Ei se-nalță de trei suliți pe cereasca mândră scară
Și cu raze vii sărută june flori de primăvară,
Dediței și viorele, brebenei și toporași
Ce răzbat prin frunze-uscate și s-arată drăgălași.

Muncitorii pe-a lor prispe dreg unelele de muncă.
Păsărelele-și dreg glasul prin huceagul de sub luncă.
În grădini, în câmpi, pe dealuri, prin poiene și prin vii
Ard movili buruienoaase, scoțând fumuri cenușii.

Caii zburdă prin ceairuri; turma zbeartă la pășune;
Mieii sprinteni pe colnice fug grămada-n repejune,
Și o blândă copiliță, torcând lăna din fuior,
Paște bobocei de aur lâng-un limpede izvor.

NOAPTEA

Noaptea-i dulce-n primăvară, liniștită, răcoroasă,
Ca-ntr-un suflet cu durere o gândire mângâioasă,
Ici, colo, cerul dispăre sub mari insule de nori,
Scuturând din a lui poale lungi și repezi meteori.

Pe un deal în depărtare un foc țărnic strălucește
Ca un ochi roș de balaur care-adorme și clipește.
Sunt păstori în șezătoare sau vro ceată de voinici?
E vro sabără de care sună un rond de tricolti?

Către munți prin întuneric un lung bucnium se aude.
El aminte suvenirul celor timpuri negre, crude,
Când din culme-n culme noaptea bucniumele răsuna
Și la lupce săngeroase pe români îi deșeptuă.

Acum însă viața-i lină; țara doarme-n nepăsare!
Când și când, un câine latră la o umbră ce-i apare,
Și-ntr-o hală miș de broaște în lung hor orăcătesc,
Holbând ochii cu țintire la lucățătrul ceresc!

¹ Tricolti (pricolti) – În credințele populare, sună imaginea (nucumă) în care se prăde (șipă moare) un om, un animal etc. latră diferite înfăptiri, mai ales de lup sau de câine (n. năi)

TUNELUL

Pe lanul lung și verde, cu grâul răsări,
O umbră călătoare se-ninde-niceț și trece,
Precum un râu de munie când gheața s-a topit
Se varsă peste maluri, câmpule să-nece.

E umbra unor nouri albi, ușori, mărunți
Ce lunecă sub soare, clădind un lanț de muniți;
Ei vin în mezul zilei c-un surd și tainic sunet
Și, ca semnal de viață, aprind în cer un tunet.

Văzduhul bubuiește!.. pământul desmorțit
Cu mi și mi de glasuri semnalului răspunde,
Și de asprimea ternet simțindu-se ferit,
De-o nouă-ninere ferice se pătrunde.

La răsări urare! urare la apus!
Un cârd de vulturi ageri, rotindu-se pe sus,
Se-nalță ca s-asculte mult vesela fanfară
Ce bucură prin nouri frumoasa primăvară.